

Nr 276.

Av fru **Rönn-Christiansson** och herr **Brädefors**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 271, med förslag till förordning om nöjesskatt, m. m.*

I proposition nr 271 föreslås att nöjesskatten skall utgå obligatoriskt i alla städer och kommuner och att den ytterligare skall höjas. Förordningen den 30 maj 1919 skärptes av urtima riksdagen 1939 därigenom, att även statlig skatt skulle uttagas av kommuner vilka infört nöjesskatt. Det nu föreliggande förslaget frångår städerna och kommunerna bestämmanderätten över huruvida dylik skatt skall utgå eller ej.

Nøjesskatten kan jämföras med konsumtionsskatterna. Den drabbar hårdast de ekonomiskt sämst ställda i samhället och har alltså ren klasskaraktär.

Numera erkänner man behovet för varje medborgare att söka förströelse i en eller annan form. För de breda massorna torde filmen vara den avspänning och omväxling som tilldrar sig största intresset. Detta framgår även indirekt av propositionen där det framhålls att någon minskning av publikfrekvensen knappast behöver befaras även om nöjesskatten höjes. Alltså ockrar man på de breda massornas behov av förströelse och beskär därmed deras levnadsstandard.

Åtgärden är så mycket mera fördömlig som man samtidigt måste konstatera att de välsituerade i samhället i mycket ringa utsträckning drabbas av nöjesskatten. Denna kategori av människor har alltid tillgång till privata nöjen, vilka icke belägges med skatt. De är ej hänvisade enbart till biograf och andra allmänna nöjesanordningar för att få förströelse och kommer alltså i ett mera gynnat läge.

Vidare kan framhållas att förslaget genomförande försämrar läget för arbetarnas ideella och politiska organisationer. Dessa äro i behov av att stå som nöjesarrangörer för att därigenom stärka sin ekonomi. Genomföres lagförslaget försvåras deras möjligheter att finansiera sin verksamhet.

Som motivering för förslaget hänvisar man till »de svåra tider vi nu genomleva». Men detta borde väl i stället utgöra en motivering för att man inte skall försvåra möjligheten för befolkningen att få den avspänning den just nu är i så stort behov av. Småfolkets levnadsstandard är redan så hårt pressad och möjligheterna till förströelse så minimala, att det inte finns fog för att ytterligare nedskära dem.

De nuvarande bestämmelserna angående uttagande av nöjesskatt är allt annat än idealiska. Men de är bättre än föreliggande proposition. Kommunerna skall nu frånhändas rätten att bestämma om nöjesskatt skall utgå eller inte. För att göra kommunerna intresserade av att bevaka statens intressen skall de tvingas att beskatta nöjena.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 271 med förslag till förordning om nöjesskatt m. m.

Stockholm i maj 1940.

S. Rönn-Christiansson.

J. H. Brädefors.